

Islak Mevsim Düşleri 1

– Mehmet ÇİFTÇİ · 06 Eylül 2013

'Ne zaman geleceği belli olmaz' dedi. En son duymak istediğim sözü ilk başta söylemesi gerçekten çok zoruma gitti. Zaten kendimi bildim bileli hep mesafeli durmuşumdur insanlara; hepi topu iyice kendinden soğuttu. Gözlerimin ucuyla belli belirsiz baktım yüzüne, sonra yere baktım. Dışarıdan önemli şeyler düşünüyor gibi görünsek de aslında kafam bomboştu. Onu bilemezdim tabi.

Bütün bunlar olmadan önce gri bir pazar sabahıydı. Kaslarım ağrıya ağrıya yatağımdan doğrulmaya çalıştım. Bir iki defa denedim olmadı. En az on beş dakika öylece tavana baktım. İdrarım mesaneyi iyice sıkıştırmaya başlamıştı ki hızla kalktım. Önceleri diyet kahvaltısı yapsam da sonraları iyice salmıştım kendimi. Yarım ekmek arasına dünden kalmış haşlanmış yumurtayı, peyniri ve ne bulduysam doldurup sallama poşet çayla yedim. Masamda bir sürü kağıt vardı. Kredi kartı ekstreleri, fişler, faturalar vs. Birden evin içi iyiden iyiye kararmaya başlamıştı. Pencereden dışarı baktım, yağmur yağdı yağacaktı. Sonra sanki arkamda birisi varmış gibi hissettim, birden döndüm mantar panoya iliştiğim yazı dikkatimi çekti. 'Yalnızlıktan hüküm giymişim' diye yazmışım. Herhalde yoğun duygular içindeyken yazmıştım bu lafı; ya da Emre Aydın dinlerken de olabilir.

Tepemde ev sahibi oturuyordu ve torunları bütün gün patır kütür gürültü yapıyorlardı. Bazen ev tepeme yıkılacak gibi hissediyordum. Komodinin çekmecesinden bir çorap seçtim, tam giyecekken demir kapım çalındı. Antreden baktım, ev sahibiydi. Kapıyı açtım elinde gazete kağıdına sarılmış börek gibi bir şeyler vardı.

'Bizim hanım bugün börek yapmış, bu da senin nasibin' dedi gülümseyerek. Aldım bir an duraksadım, 'Eline sağlık sağol dayı.' diyerek börekleri mutfağa götürdüm. Bir an adamın arkasından kötü düşündüğüm için suçluluk hissettim. Ama ne yapıyım bunları ben; kahvaltımı yapmadan önce getirseydi çok daha iyi olurdu. Mutfakta bunları düşünürken aniden bir gürültü geldi arkamdan. Sert bir rüzgar esiyordu ve boş damacanayı yere düşürmüştü. Daldığım için bir an korktum. Hızlıca odama doğru seğirttim. Bu korku az da olsa bir adrenalin salgıladı, e bu da enerjydi benim için. hızlıca üstümü başımı giyindim. Günlerdir aklımda olanı gerçekleştirmek istiyordum artık. Kişisel eşyalarımı koyduğum küçük çantamı aldım ve içine ne koymam gerekiyorsa koydum. Bu arada dışarıdan hışırtı sesleri geliyordu. Galiba yağmur başlamıştı. Ama hava neden bu kadar kararmıştı anlayamadım. Odanın ışığını açmak zorunda kaldım.

Bütün herşeyimi almıştım. kapiya doğru yöneldim. Tam çıkacakken börek kokusu geldi burnuma. Mutfaktaki gazeteye sarılmış börekleri bir poşetin içine koydum ve geçenlerde makinede yıkadığım beyaz spor ayakkabımı giydim ve çıktım. Ev sahibi kafasına bir poşet geçirmiş bahçede birşeylerle uğraşıyordu. Beni görünce doğruldu. Birşey söyleyeceğimi sanarak bir süre bana baktı. Ben sessizce

bahçe kapısına doğru giderken;

'Islanırsın!' dedi.

Selam verir gibi elimi kaldırdım ve çıktım. İncecik, sanki fıskiyeden püskürür gibi yağmur yağıyordu. Ben ise ona gidiyordum.

(Devam Edecek)

(Hikaye çok uzun olduğu için ikiye bölmek zorunda kaldım Özür dilerim)